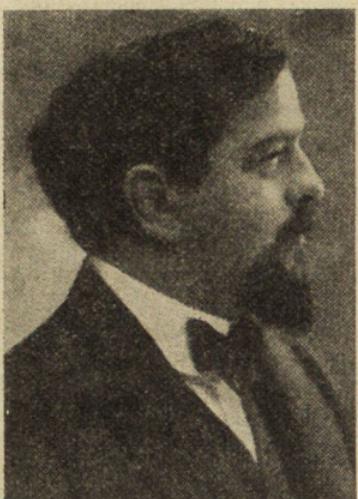


зикалния импресионизъмъ", род. 22 авг. 1862 въ Сенъ-Жерменъ анъ Лай, умр. 26 март 1918 въ Парижъ, ученикъ на тамошната консерватория — (Мармонтель, Лавинякъ и Гюйро съжили главните му учи-



Клодъ Дебюси

тели), 1884 получава „Римската премия“ и прекарва две години въ Италия. Повлиянъ отъ импресионизма въ живописъта, процъптялъ въ творбите на Клодъ Моне, Д. го пренася и въ музиката, и по такъв начинъ става родоначалникъ на това ново направление въ музиката. Както при импресионизма въ живописъта е характерно освобождаването отъ контурите, така въ музикалния импресионизъмъ имаме едно освобождение отъ melodическата линия — (ритъма). Оркестровите творби на Дебюси съз музыкални поезии на настроението, на звуковите багри и цвѣтото — извиквани въ неговата фантазия (сирени, приказки, и отъ външни впечатления (вълни, облаци, вечерни картини). Както при импресионизма въ живописъта, тъй и при музиката на Д. има и екзотични елементи. Центърът на неговото творческо дѣло е операта „Пелеасъ и Мелизандъ“ (1902), (по Метерлинкъ),

която е важна дата въ историята на музикалната драма — антиподъ на Вагнеровата. Вмѣсто патосъ и драматическа отрупаност, тукъ имаме сцени на една тиха интимност, облѣчени въ музика съ сърдечна простота. Изкуството на Д. носи чисто французски чърти, и е отъ националенъ характеръ. То е отражение на съвременната французска култура. Върху учението на Рамо за акордите Д. създава една биогата хармония, която чрезъ нови звукосъчетания дава нови хармонични изразни срѣдства. Творбите на Д. за оркестър и пиано съз най-характерни за неговия творчески насторелъ: „Прелюдия и следобѣдътъ на единъ фавнъ“, „Морето“, „Образи“ и „Три ноктюрна“, съ хоръ — за оркестър, „Прелюдии“, „Образи“, „Бергамска сюита“, „Сюита (за 4 ръце)“, „6 антични епиграфа“ и много други нѣща за пиано, камерни сонати: за цигулка и пиано, за виолончель и пиано, и за флейта, цигулка и арфа; единъ струненъ квартетъ: пѣсни съ пиано („Забравени арийки“), петъчастната мистерия „Мъжението на Св. Себастианъ“ за соли, декламационенъ гласъ и оркестър — едно оригинално творение, балетът „Игри“, музика къмъ драмата „Дионисий“ на Гаске и др..

Девъ, Оскаръ — Dev, Oskar — словенски компонистъ, род. 2 дек. 1868 въ Планина, получилъ срѣдно образование въ Любляна, училъ право въ Грацъ и Виена, а музика — при своя баща въ гимназията, при Сатнера и А. Фьорстера (стария) — въ „Глазбена Матица“ (Гербичъ и О. Янушовски), въ Виена — въ Органовото училище на Амброзиевото д-во (Й. Бемъ) — хармония и контрапунктъ Компониралъ е голѣмъ брой жорове, събаръ и хармонизиралъ много народни словенски пѣсни, част отъ които съз отпечатани въ изданията на „Глазбена Матица“ и „Нови акорди“. Въ Мариборъ е основалъ „Глазбена Матица“, и е неинъ председателъ. Тамъ той е съдия.

Дедикато, ит. Dedicato, фр. Dédication — посвещение (на една композиция).

Дедукцио, лат. Deductio — съз нарочали срѣдновѣковните теоретици възходящата тонова стълба (гама), а reductio — низходящата.